

**Wyrok z dnia 18 kwietnia 1997 r.
I PKN 104/97**

Wskazanie przez stronę jako podstawy kasacji naruszenia przepisu prawa materialnego, który nie mógł stanowić podstawy rozstrzygnięcia, prowadzi do jej oddalenia.

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 18 kwietnia 1997 r. sprawy z powództwa Jerzego P. przeciwko Gminie K. o ustalenie, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 13 grudnia 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 4 października 1996 r. [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Kole, ustalił, że "bieg wypowiedzenia umowy o pracę powodowi Jerzemu P. w związku z odwołaniem go ze stanowiska dyrektora Miejskiego Zakładu Energetyki Ciepłej w K. uchwałą Zarządu Miasta w K. z dnia 13 czerwca 1996 r. rozpoczął się z dniem 1 lipca 1996 r. a skończył się z dniem 30 września 1996 r.". Sąd Rejonowy ustalił, że uchwałą z dnia 23 marca 1995 r. powód został powołany na stanowisko dyrektora Miejskiego Zakładu Energetyki Ciepłej w K. Uchwałą Rady Miejskiej w K. z dnia 8 września 1995 r. postawiono te Zakłady w stan likwidacji, a powoda wyznaczono likwidatorem. W tej samej dacie Rada Miejska podjęła uchwałę o utworzeniu jednoosobowej spółki miasta K. o nazwie Miejski Zakład Energetyki Ciepłej spółka z o.o. Na jej pierwszego prezesa wyznaczono powoda. Sąd Rejonowy uznał, że powód pełnił jednocześnie funkcję likwidatora Miejskiego Zakładu Energetyki Ciepłej w K. oraz prezesa spółki z o.o. W tym czasie powód nie został odwołany z funkcji dyrektora Miejskiego Zakładu. Dopiero uchwałą z dnia 13 czerwca 1996 r. Zarząd Miasta K. odwołał powoda ze stanowiska dyrektora Miejskiego Zakładu Energetyki Ciepłej w K. z datą wsteczną, tj. z dniem 8 września 1995 r. Zdaniem Sądu Rejonowego okres wypowiedzenia, z którym równoznaczne było odwołanie powoda ze stanowiska, rozpoczął bieg dopiero po doręczeniu powodowi uchwały o odwołaniu i skutek ten nie mógł nastąpić wstecznie względem daty podjęcia uchwały.

W uwzględnieniu apelacji pozwanej Gminy w K., Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu zmienił wyrok Sądu Rejonowego i oddalił powództwo. Zdaniem Sądu Wojewódzkiego roszczenie powoda jako roszczenie o ustalenie powinno być oddalone, gdyż nie wykazał on przesłanek z art. 189 KPC, a w szczególności posiadania interesu prawnego. Zdaniem Sądu Wojewódzkiego "trzeba bowiem mieć na względzie fakt, że powód przez cały czas, nieprzerwanie od grudnia 1995 r., pozostaje w stosunku pracy, będąc już 1 grudnia 1995 r. prezesem nowo

powstałej spółki". Nadto zdaniem Sądu Wojewódzkiego "strony porozumiały się, a więc przez czynności konkludentne zmieniły stosunek pracy", a Sąd Rejonowy "popada w sprzeczność twierdząc, że powód pełnił funkcję likwidatora przedsiębiorstwa będąc jednocześnie dyrektorem". Wreszcie według Sądu Wojewódzkiego "w odniesieniu do powoda zbędne było jakiegokolwiek wypowiedzenie umowy o pracę, jako że stosunek pracy trwał nieprzerwanie; w myśl art. 71 KP w połączeniu z art. 23¹ KP uległ on tylko przekształceniu na mocy porozumienia stron; w konsekwencji uchwała Zarządu Miasta z dnia 13 czerwca 1996 r., w istocie nie miała żadnej doniosłości prawnej".

Kasację od tego wyroku wniósł powód, który zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 382 i 386 § 4 KPC oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu kasacji w ogóle nie wskazano na czym miałyby polegać naruszenie art. 386 § 4 KPC. Jeżeli chodzi o naruszenie art. 382 KPC to powód wywiódł, że polega ono na orzeczeniu przez Sąd drugiej instancji co do istoty sprawy bez przeprowadzenia żadnego postępowania dowodowego, mimo braków w zgromadzonym materiale dowodowym. Nadto w uzasadnieniu kasacji powód twierdził, że "błędne jest stanowisko Sądu Wojewódzkiego iż zakres pojęcia "przejście" - art. 23¹ KP obejmuje również proces likwidacji".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 393¹¹ KPC Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, biorąc z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. Granice rozpoznania (granice kasacji) wyznaczają jej podstawy i wnioski (art. 393³ KPC). Powód w kasacji zarzucił naruszenie przepisów art. 382 i 386 § 4 KPC oraz art. 23¹ KP, ten ostatni przepis powołując tylko w uzasadnieniu kasacji.

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 386 § 4 KPC to w kasacji brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia na czym miało ono polegać. Trudno zresztą wyobrazić sobie naruszenie tego przepisu orzeczeniem reformatoryjnym. Przepis ten bowiem określa przypadki, w których sąd drugiej instancji może po rozpoznaniu apelacji uchylić zaskarżone orzeczenie. Jego naruszenie może więc polegać na uchyleniu orzeczenia sądu pierwszej instancji w sytuacji, gdy nie jest spełniona jego hipoteza.

Nie został także naruszony przepis art. 382 KPC, według którego sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. W sprawie Sąd drugiej instancji nie prowadził żadnego postępowania dowodowego i nie czynił żadnych własnych ustaleń faktycznych. Przejął stan faktyczny ustalony przez Sąd pierwszej instancji i inaczej ocenił go pod względem prawnym. Przepis art. 382 KPC nie został więc naruszony.

Również nie wystąpiło w sprawie naruszenie art. 23¹ KP, gdyż przepis ten nie stanowił podstawy rozstrzygnięcia. Sąd drugiej instancji powołał wprawdzie ten przepis, ale jedynie uzupełniająco względem swojego podstawowego wywodu prawnego.

W istocie rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji nastąpiło w oparciu o wykładnię i zastosowanie normy art. 189 KPC. Sąd ten wyraźnie stwierdził, że uważa powództwo za bezzasadne, gdyż jego zdaniem powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu daty zakończenia trwania stosunku pracy. Pogląd ten może budzić wątpliwości, jeśli się zważy, że powód dochodził ustalenia czasu trwania stosunku pracy (daty jego zakończenia), w sytuacji gdy była ona między stronami sporna, a powodowi w chwili

obecnej z tego tytułu nie przysługują żadne konkretne, wymagalne roszczenia. Ustalenie okresu zatrudnienia może mieć natomiast dla powoda istotne znaczenie dla oceny jego sytuacji prawnej w przyszłości. Jak jednak wyżej wskazano Sąd Najwyższy rozpoznając kasację w jej granicach wyznaczonych podstawami kasacji nie może oceniać naruszenia prawa materialnego w zakresie nie zarzuconym przez skarżącego. Wobec tego kasacja na podstawie art. 393¹² KPC podlegała oddaleniu.

=====